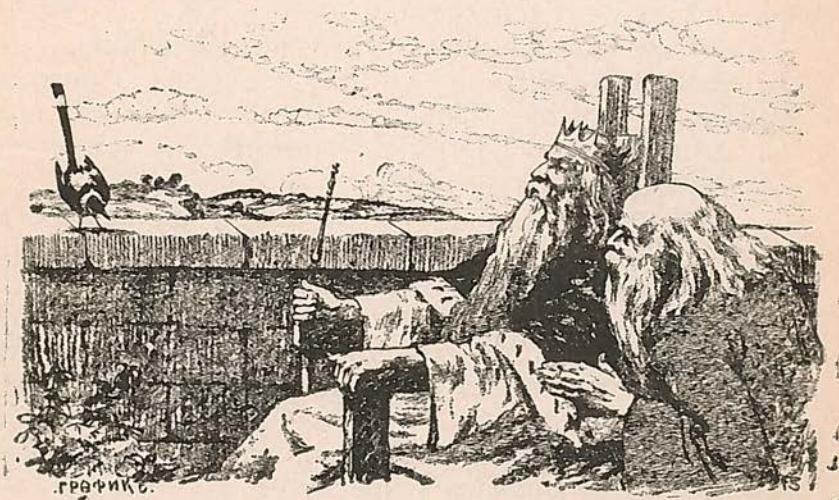

— Кой би посмѣлъ да лъже тебе, свѣтли царю! Животътъ ми е въ твоитѣ рѫцѣ. Нима ти не би могълъ да ме накажешъ за лъжата по-жестоко, отколкото за кражбата!

Тогава царътъ се усмихналъ, махналъ съ рѣка и казалъ:

— Добрѣ, иди и сѣй злато!

Тогава крадецътъ поискалъ да му дѣдатъ една бучка злато, направилъ отъ нея ситни като просени зърна сѣмена, обработилъ земята въ градината на онова място, дѣто царътъ обичалъ да се разхожда съ царицата, и казалъ:

— Царю, земята и сѣмето сѫ готови. Сега трѣбва да се намѣри човѣкъ да посѣе златото.

— Защо го не посѣешъ ти? — казалъ царътъ.

— Това сѣме за да поникне и даде плодъ, трѣбва да бѫде посѣто отъ човѣкъ, който прѣзъ живота си никога и нищо не е краль. Това е тайната сила, която ще накара златните сѣмена да никнатъ. Посѣй го ти, велики царю!

Царътъ се усмихналъ леко и казалъ:

— Напразно ще опитвамъ, то нѣма да поникне отъ моята рѣка, зашото азъ веднажъ откраднахъ